

Arrest

nr. 91 183 van 8 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 juni 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAELENS, die loco advocaat P. DONNE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 juni 2011 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als werkneemster.

1.2. Op 26 augustus 2011 werd zij in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Op 13 juni 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"[...] In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam : K., G. R. (...), Nationaliteit :Nederland, Geboortedatum: (...), Geboorteplaats: Grozny, Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

+ zoon: K., A. (...) (RR: (...))

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werkneemster op 14/06/2011, en verkreeg de E-kaart op 26/08/2011. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Dienst Vreemdelingenzaken werd door de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid ingelicht dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd.

Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene sinds 07/09/2011 niet meer is tewerkgesteld. Overeenkomstig artikel 42 bis, §2, 3° kon zij nog 6 maanden, vanaf de dag dat zij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds overschreden en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer artikel 42 bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Voor zover betrokkene heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42 bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

In belang van het minderjarig kind en gezien de intrekking van de verklaring van inschrijving van de moeder, dient ook het verblijf van het kind zelf te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42ter §1, 1° van de wet van 15.12.1980. Gezien de korte duur van het verblijf in België is het redelijk te stellen dat het kind zonder problemen moet in staat zijn zich bij zijn moeder te voegen, onafgezien van eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art 42ter§1, 3e lid (wet 15.12.1980)."

2.Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoekster beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 42ter §1, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de Vreemdelingenwet).

Verzoekster betoogt als volgt:

"Doordat in de bestreden beslissing wordt voorgehouden :

"In belang van het minderjarig kind en gezien de intrekking van de verklaring van inschrijving van de moeder, dient ook het verblijf van het kind zelf te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42ter, §1, 1° van de wet van 15.12.1980. Gezien de korte duur van het verblijf in België is het redelijk te stellen dat het kind zonder problemen moet in staat zijn zich bij zijn moeder te voegen, onafgezien van eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art. 42ter §1,3° lid (wet 15.12.1980).

Dat er echter in concrete geen enkel onderzoek naar deze humanitaire elementen plaats heeft gevonden.

Dat in casu had moeten worden vastgesteld dat verzoekster :

- omwille van een zwangerschap onvrijwillig werkloos is geworden;*
- tijdens haar zwangerschap diverse malen werd opgenomen in het UZ LEUVEN;*

- tijdens haar zwangerschap én na de bevalling evident niet ter beschikking kon zijn van de arbeidsmarkt.

Dat verzoekster hierdoor haar verblijfsrecht in België niet kon worden afgenomen.”

2.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing enerzijds een einde stelt aan het verblijf van verzoekster, waarbij verwezen wordt naar artikel 42 bis van de Vreemdelingenwet en anderzijds een einde stelt aan het verblijf van verzoeksters minderjarig kind, waarbij verwezen wordt naar artikel 42 ter, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

2.3. Waar verzoekster zich in haar eerste middel beroept op de schending van artikel 42 ter, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, heeft dit dus betrekking op de situatie van verzoeksters kind, als familielid van een burger van de Unie. Verzoekster verwijst naar humanitaire elementen die haar zaak kenmerken maar gaat eraan voorbij dat haar verblijf beëindigd wordt op grond van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet. Hierin kan niet gelezen worden dat er in dit verband rekening dient te worden gehouden met humanitaire elementen. Verzoekster houdt verder voor in haar verzoekschrift dat haar kind de Belgisch nationaliteit heeft, wat door de verwerende partij niet betwist wordt. Er kan geen einde aan het verblijf worden gesteld noch een bevel om het grondgebied te verlaten worden afgeleverd ten aanzien van een Belgische onderdaan. Derhalve heeft verzoekster, die bovendien geen beroep heeft ingediend als (co-) wettelijke vertegenwoordiger van haar kind, geen belang bij haar kritiek voor zover de bestreden beslissing haar kind betreft. Haar betoog inzake humanitaire elementen die haar zaak kenmerken, mist juridische grondslag in artikel 42bis van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

2.4. Verzoekster beroept zich in een tweede middel op de schending van “art. 20 VWEU”, en betoogt hiertoe als volgt:

“Dat verzoekster op 15.04.2012 bevallen is van [A.D.] (RR [...]).

Dat dit kind recentelijk erkend is door zijn vader, de genaamde [R.A.D.], van Belgische nationaliteit, geboren te Grozny (Russ. Fed.) op [...] - stuk 4.

Dat dit kind derhalve thans de Belgische nationaliteit heeft.

Dat verzoekster alleen instaat voor de opvoeding en het onderhoud van dit minderjarig kind en het overeenkomstig art. 20 VWEU het recht heeft om in België te verblijven.

Dat dit kind aldus niet gedwongen kan worden uitgewezen naar een ander land.

Dat ter zake verwezen wordt naar de inhoud van het arrest van het Hof van Justitie in de zaak ZAMBRANO (arrest 8.03.2011 - zaak C-34/09).”

2.5. Artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) luidt als volgt:

“1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld.

Burger van de Unie is een ieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;

b) het actief en passief kiesrecht bij de verkiezingen voor het Europees Parlement en bij de gemeenteraadsverkiezingen in de lidstaat waar zij verblijf houden, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat;

c) het recht op bescherming van de diplomatieke en consulaire instanties van iedere andere lidstaat op het grondgebied van derde landen waar de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn, niet vertegenwoordigd is, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die lidstaat;

d) het recht om verzoekschriften tot het Europees Parlement te richten, zich tot de Europese ombudsman te wenden, alsook zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen en de adviesorganen van de Unie te richten en in die taal antwoord te krijgen. Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld”.

2.6. De Raad herhaalt dat indien verzoeksters kind een Belgische onderdaan is, diens recht van verblijf in België als nationale onderdaan niet ter discussie staat. Verzoekster maakt echter niet duidelijk op welke wijze uit dit gegeven, gecombineerd met artikel 20 VWEU voortvloeit dat de bestreden beslissing

aan het wankelen kan worden gebracht voor zover het verwijst naar de toepassing van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet.

2.7. Waar verzoekster kort verwijst naar het arrest Zambrano van het Hof van Justitie dient de Raad op te merken dat voor zover begrepen dient te worden dat verzoekster een verblijfsrecht wenst erkend te zien als ouder van een Belgisch minderjarig kind, omdat anders dit kind het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie verbonden rechten ontzegd zou worden, het verzoekster vrijstaat een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart in te dienen op grond van artikel 40ter, eerste lid, tweede streepje van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing strekt er immers toe een einde te stellen aan het verblijf van verzoekster in haar eigen hoedanigheid van burger van de Unie. Het sluit niet uit dat verzoekster een verblijfsrecht erkend ziet als ouder van een Belgisch kind, doch dit veronderstelt een aanvraag van verzoekster. Dat verzoekster dit zelf lijkt te beseffen blijkt uit het feit dat zich in het administratief dossier een stuk bevindt waaruit blijkt dat verzoekster op 9 augustus 2012 een aanvraag tot verklaring van inschrijving heeft ingediend in haar hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van een Belgische onderdaan. Een eventuele miskenning van artikel 20 WvEU samen gelezen met het arrest Zambrano kan dan aangevoerd worden in geval van een gebeurlijke negatieve beslissing aangaande deze aanvraag. De aanvraag houdt ook in dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat besloten is in de bestreden beslissing niet meer kan uitgevoerd worden. Gelet op het gestelde in artikel 50, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt een burger van de Unie immers ingeschreven in het vreemdelingenregister. Verzoekster heeft dan ook geen belang meer bij haar beroep tegen de bestreden beslissing voor zover deze een bevel om het grondgebied te verlaten omvat.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA